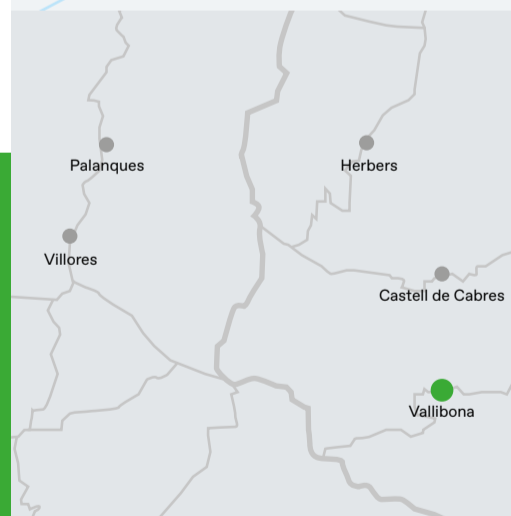
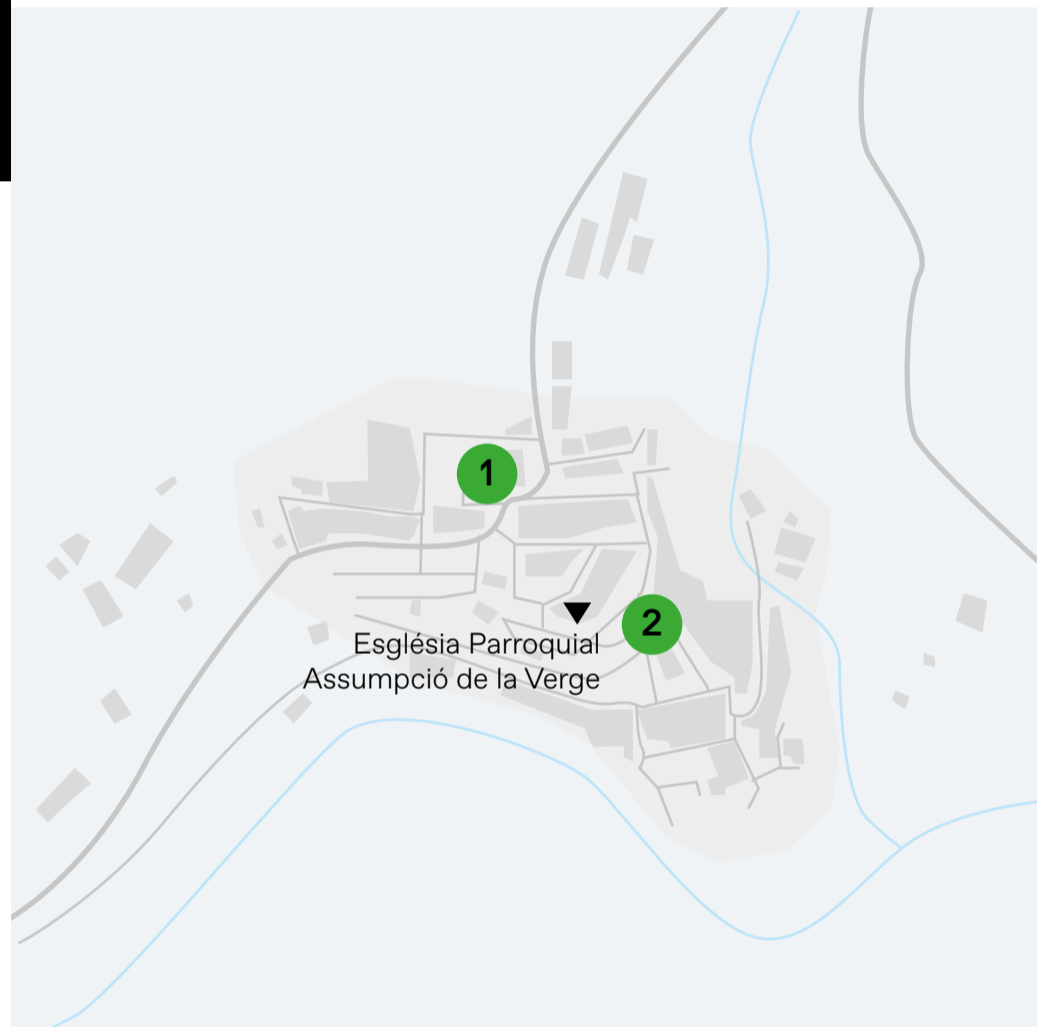

Laura Palau

Al voltant de la Carbonera, 2023

Vallibona realitza una carbonera de tant en tant per recordar un dels oficis que ha donat més identitat al poble, ja que va ser durant molts anys el mitjà de subsistència de la seua gent. En aquest context, m'incloc en el seu procés de recreació històrica i l'òbric guardant la carbonera durant una setmana, on convida veïnes i visitants a reunir-se al voltant d'aquesta muntanya incandescent per parlar sobre l'extracció natural i cultural, contar històries, cantar cançons, fer tarot i guardar el foc fins que isca el fum blau i les puntes ja no estiguen blanques.

Vallibona
Els Ports, Castelló
febrer 2022-abril 2023

Al voltant de la Carbonera

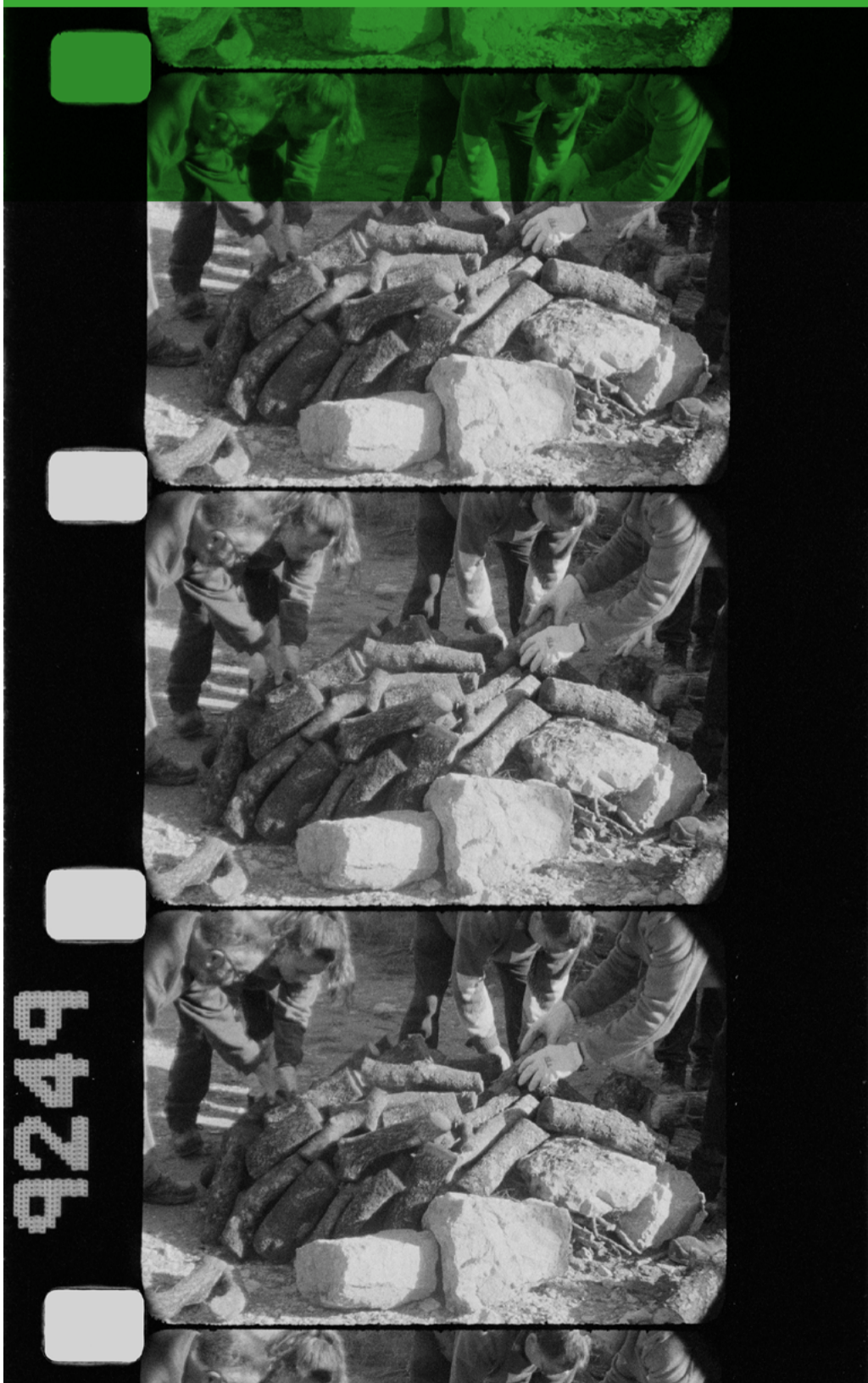
- 1 Hotel Restaurante La Carbonera
Plaça Sant Antoni s/n.
- 2 Museu del Carbó
Carrer Arquebisbe, 17

D'aquesta experiència es fa una pel·lícula de 16 mm, en què es relaciona l'absència de les carrasques mil·lenàries cremades per a fer carbó sota aquesta necessitat econòmica promoguda pels forns ceràmics a Castelló. Em pregunte si del contrari no seria aquesta biodiversitat l'agent cultural que faria servir el poble per a atraure

els visitants. O si tal vegada les històries sobre Florenci Pla Meseguer, conegut com a *la Pastora*, no hagueren sigut tan protagonistes. Que com Andreu Garcia canta: «Cal dir-ho ben alt al vent, ai que més enllà del mite, fora home o fora dona primer va ser masover. I a ningú va matar perquè més que guerriller... Va ser un supervivent».

Per a mi aquestes històries formen part d'un ressò de presents històrics i econòmics puntuals, que no defineixen el caràcter de les persones que formaven part del poble i dels cent masos que l'abraçaven. Aquests relats són d'una metxa curta en comparació a les arrels que s'han format a cada casa. Lligams que fan que cada estiu, pasqua o Nadal arriben dues mil famílies al mateix poble dels seus avantpassats.

A causa de les grans sequeres i els incendis que sofreix el País Valencià, finalment no hem pogut encendre la carbonera, que romandrà a l'espera de les pluges de l'hivern vinent. Mentrestant, ens hem reunit al voltant de La Carbonera, aquest vegada, al bar. Arreplegats per Manel i Tere, hem anat ajuntant trossets arqueològics per a formar un assaig filmic del poble i la seua gent, a través d'imatges amb gra i paraules de terra.

Laura Palau (Benlloc, 1993)

Sovint em considere una agricultora urbana o una cosmopolita rural. Pense amb les mans i confeccione amb el cervell. Camine entre comunitats rurals i ciutats contemporànies, les interseccions entre aquests dos àmbits componen la terra en la qual creix la meua pràctica artística. Col·laborativa i participativa per naturalesa, els principis de la cura i l'escolta són valors fonamentals del meu treball.

Valent-me del pensament feminista i autòcton i del coneixement rural, la meua pràctica aborda i concilia dicotomies com l'ésser humà enfront de la naturalesa, el camp enfront de la ciutat i el local enfront del global, amb l'objectiu de desconstruir tals distincions, establertes, en primer lloc, per l'acadèmia occidental. Les nocions de fer junts són crucials per a descentralitzar a l'artista com a geni i creador únic i per a fomentar un espai de transformació en el qual l'acte de crear col·lectivament siga possible.

Fotografia de Manel Benlliure